

P.N.F., het dit 'n wyer horison oopgestel. 'n Besoek van Mej. Gardiner in 1962, het die tegniek aan almal bekendgestel. Dit was meer buigsaam met meer moontlikhede en verrassende resultate, hoewel die oefeninge nog tot 'n mate stereotiep is. 'n Pasiënt was nie langer as 'n "toestand", wat aan 'n voorafbepaalde behandeling of reeks oefeninge onderwerp moes word, beskou nie. Daar was verskeie moontlikhede om elke aspek van die pasiënt te behandel, 'n geleidelike en natuurlike metode om behandeling te progresseer en, heel beste, funksie het byna onwillekeurig vanuit die oefeninge voortgevloei.

Terselfdertyd het die Bobath metode begin aandag trek en veral by skole vir gestremde kinders is dieper op die neurologiese aspekte ingegaan. Bewegingsontwikkeling is noukeurig bestudeer, die oneindige moontlikhede van reflexe as manipulasie-werktuie word besef en ten volle benut en die beperking van wanontwikkeling of steurnis deur abnormale reaksies word aanvaar. Die Bobaths bied self hier 'n kursus aan en stimuleer meer mense om dit toe te pas en andere om die kursus in Londen te volg.

Gedurende 1969 bring prof. Rood van Amerika 'n rugbare paar maande hier deur en word die fynste detail van neurologie bestudeer, spieraksie ontleed en aansluit word die beste resultate bereik. Daardeur word nageboots in behandeling. Die benadering en evaluering word krities, presies en wetenskaplik geïnterees.

Ook in chirurgie, en veral kardio-vaskulêre en torakschirurgie, vind groot ontwikkeling plaas wat intensiewe verpleging en terapie vereis. Die Fisioterapeut word hierby betrek en kennis van die operasietegniek, anatomie en fisiologie van die toraksgebied en baie spesifieke behandeling word vereis. Met die koms van orgaanplantings en intensiewe sorgeenhede verander die rol van die Fisioterapeut totaal. Diens word vier-en-twintig uur per dag, sewe dae per week vereis; meer inisiatief en selfs lewensredding word verwag en die diens brei uit na ander spesialiteite soos lugwegsiektes, hartvat-siektes, ens. Die Fisioterapeut word 'n onontbeerlike lid van die mediese span.

En spanwerk begin die kreet van die dag te word. Al meer word die waarde en essensie van 'n spanbenadering

in effektiewe rehabilitasie duidelik. Slegs deur kennis van wat andere doen en waar Fisioterapie inpas en Fisioterapie self verryk en verder ontwikkel om aan die vereistes van die pasiënt te voldoen.

Die sestigerjare was seker by uitstek die tydperk waarin Fisioterapeute die waarde van reis en onder-vinding buite landsgrense, veral in spesiale tegnieke en inrigtings, ontdek het, en dan die kennis na eie land teruggebring het. Daar was natuurlik diegene wat nooit weer gevestig geraak het nie, en die neiging was nie net tot Suid-Afrika beperk nie, maar wêreldwyd. Fisio-terapeute is uit die aard van die saak 'n nuuskierige groep en ly blykbaar aan 'n onversadigbare en ewigdurende dors na meer kennis. Dis moeilik om weer in roetine en min opwinding ingeburger te raak en verg deurstellingsvermoë. Dis egter die moeite werd. Nuwe ontwikkeling vind plaas en baie wend hulle tot opleiding van andere, in 'n meerdere of mindere mate.

Die grootste prestasie van die sewentigerjare, tot dus-ver, is die verkryging van verpligte registrasie (in begin-sel) en die totstandkoming van 'n eie Professionele Raad onder die beskerming van die Geneeskundige en Tandheelkundige Raad. Dit was die eerste Raad vir paramedici. Dit, plus die onvermoeibare en intelligente ywer van baie Fisioterapeute in die kliniese veld, het baie bygedra om status en respek vir die beroep te verower.

Die sewentigerjare bring ook 'n nuwe bewustheid mee. Die Fisioterapeut het nou 'n eiewaarde, 'n individualisme, 'n beroepstrots en -bekwaamheid. Navorsing word gestimuleer, spesialisering is die orde van die dag en 'n wetenskaplike en presiese benadering tot behandeling werk kritiese ontleding van behandelingsmetodes, effekte en waarde aan die hand. Die Jubileumkongres van 1975 het finaal bewys dat die jong Suid-Afrikaanse Fisioterapeut inderdaad die beroep 'n uitdaging vind. daardie uitdaging aanvaar en die taak met toegewydheid en entoesisme verrig. Daar hoef geensins vir oorsese "eksperts" teruggestaan te word nie en ons kan res van die wereld 'n ding of twee leer. Die wetenskaplike beroepsarena is betree en nou kan dit net voorspoedig gaan.

OBITUARY

MISS G. M. SUTHERLAND

Gwyn Sutherland, well known in physiotherapy circles in the Cape, died on 18th September at the age of 69.

She had been employed in the Cape Provincial Administration for five years before deciding to go to London in 1935 where she did her training at Kings' College Hospital under Miss Summerhays.

She returned to South Africa in August 1938 working in Private Practice at first in Sea Point and later in Springs, until called up for Military Service in July 1941.

From Roberts Heights she was posted to Wynberg Military Hospital where she served until her release in December 1946 in order to take up the post of Physiotherapist-in-Charge of the Groote Schuur Department.

She retired in April 1962, during her term of office having been actively involved in the formation of the U.C.T. Physiotherapy School, and in the practical training of many students.

She was one of the earliest members of the Western Province Branch of the S.A.S.P. and kept up a keen interest in physiotherapy, assisting in a Private Practice from time to time for several years after her retirement in between going Overseas on holiday travels.

She was the first physiotherapist to be invited to become a Serptomist in the Western Province and was President of the Cape of Good Hope Branch of the Serptomist Club in 1974, largely instrumental in helping to found the Tygerberg Branch.

After undergoing a mastectomy in 1971, she became a Committee member of the Reach for Recovery Association for which she worked actively until shortly before she died, and was responsible for revising the post-mastectomy exercises for the new Reach for Recovery pamphlet.

She was on the Committee of the Rondebosch Division of the United Party, and also an active member of the Trefoid Guild, and was an enthusiastic worker for all the groups to which she belonged.

She was an efficient and dedicated Physiotherapist and an energetic and tireless worker, who was always ready and willing to lend a hand whenever necessary.

She was a person of great personal courage and coped bravely with ill health over the last few years.

The Western Province Branch and her many friends and acquaintances will miss her.